Φυλλις. Ἠδωνοί.

Ἐθνικῶν. Ἀμφίπολις.

705. Ἀνθολόγιον. Ἀνθολ. Ἑλλ. Ἐκδ. Διδότου

Ἑλληνικὴ ἡ μεγάλῳ κεκοσμημένον Ἑλλησπόντῳ Τ. Α'. σ. 409
πρίν Ἠδωνὴς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
γοῦν σοι Λιδοῦς Βραυρωνίδος ἱχνιάνασα
μίμνῃ, ἡ σοφὸν θαμβοῦσ' ἀκτῖνα ὀδόντος,
τὴν δὲ τοῦ Ἀγείδου μεγάλην ἔρατο ἀγιανδὲ
θρῦλλε τὸ ἀμφοτέρους δεμνὸν θ' ἱπόσιν. »

Lemma: Ἀνθολόγιον. Λείψ. τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι δυνατόν ἐστι. » σ. 504
ἡ ἐπιγραμμένον. « Gallice vertit vertit et illustravit Boivin.
Memor Acad. Inscript. t. II p. 294 » B. Amphipolim urbem
olim deletam alloquitur et luget — 1. κεκοσμημένον Cod.
editur κεκοσμημένον, quod commode refertur ad πρίν, nec
opus erat κεκοσμῆσθαι scribi cum Bentleio. Sed dativus si-
ne praepositione cum hoc verbo admitti neguit; vera
scriptura defetur Heckero Philolog. 1849 p. 486 qui κεκο-
σμῆσθαι, addens: Ex hoc quoque loco luculenter constat
omnem superiorem partem maris Aegaei ad littora Thra-
ciae dictam fuisse Ἑλλήσποντον. Fretum vero οἱ ἀμφιβέ-
βηλοι dicunt Ἕλης πόρον vel πορθμόν » — 2 ἠδοῦς
et ἀμφιβέβηλ Codex corr. Bentlee Amphipolis dicitur mo-

numentum Phyllidi exstructum. Quae Edonorum apud Thracas regina Demophontem Thesei filium, ex bello Trojano redeuntem, domo sua recepit. Paulo post ille iter persequitur, pollicitus se, rebus suis compositis, rediturum ad eam esse. Qui die constituta quum non venisset, illa eo die dicitur novies ad littus cucurrisse, unde ille locus Ἐννεάοδος vel Ἐνία ὁδοί appellatus est. Tum desiderio mariti vitam suspendio finivit et ad Strymonem sepulta est. Vid. Meziriac. ad Ovid. Epist. her. t. II p. 124. Sepulcrum puellae et δρύμον ἐνεάκυκλον commemorat Colluthus 213 sqq. Phyllidem ibi conditam loci nomen accepit, postea Ἀμφίπολις nuncupatum est: unde apparet cur hic πρίον vocetur. — 3 αἰδοίους Cod. correxit Dentl. In fine νυῶν Cod. corr. Wesseling. Αἰδοῖν est Dianae epithetan proprii nominis loco, ut solet in his, positum. Sapho supra VI ep. 269 Αἰδοῖα με κόρα Λάδου ἀνέδηκεν Ἀρίγνω. Steph. Byz. Αἰδοῖα, χωρίον Λυδίας. . ἀφ' οὗ ἡ Ἀρτεμις Αἰδοῖα. Eadem Diana Βραυρωνία a Braurone in Attica, quem locum deae sacris et cultu celeberrimum fuisse constat.